

medens 17 stater afstod.¹⁾ Alle de nordiske lande undlod også ved denne lejlighed at stemme.

Landsretssagfører Hermod Lannung gav i en stemmeforklaring forinden afstemningen på ny udtryk for det danske standpunkt, at det rette forum for vedtagelse af en sanktion som den i operative paragraf 7 b indeholdte er sikkerhedsrådet, og rettede endnu engang en indtrængende opfordring til de afroasiatiske lande om at opgive denne bestemmelse.

I medfør af resolutionens operative paragraf 5 rettede generalsekretæren en henvendelse til Sydafrikas FN-delegation, hvori han anmodede den sydafrikanske regering om at oplyse, hvilke beslutninger den havde taget vedrørende etableringen af en FN-tilstedeværelse i området.

I det sydafrikanske svar hed det, at den sydafrikanske regering ikke for øjeblikket kunne tage stilling til, om eksperthjælp ude fra ville blive nødvendig ved gennemførelsen af planerne for udviklingen af Sydvestafrika, da Odendaal-kommissionens beretning endnu ikke forelå.

Den sydafrikanske regering erklærede videre med henblik på næstsidste præambulære og 6. operative paragraf i generalforsamlingens resolution af 13. november 1963, at der ikke er nogen sandhed i beskyldningen om, at situationen i området udgør en alvorlig trussel mod international fred og sikkerhed. I notens slutning hedder det, at visse stater, som det fremgår af debatterne i generalforsamlingen, er ved at opbygge en krisestemning omkring Sydvestafrikaspørgsmålet for at tilvejebringe et påskud, som kan retfærdiggøre en indgriben fra sikkerhedsrådets side.

Det sydafrikanske svar, som blev givet i en af FN-sekretariatet udarbejdet rapport til generalforsamlingen, dannede grundlag for en fornyet debat i 4. udvalg om spørgsmålet.

Den 12. december fremlagde 27 afroasiatiske stater følgende resolutionsforslag:

„*Generalforsamlingen*, som
har behandlet Sydvestafrikaspørgsmålet,
er ledet af den i generalforsamlingens resolution 1514 (XV) af 14. december 1960

indeholdte erklæring om tilståelse af uafhængighed til koloniområder og deres befolkninger,

erindrer om sin resolution 1899 (XVIII) af 13. november 1963, specielt nævnte resolutionens operative paragraffer 5 b, 5 c og 6,

har behandlet generalsekretærens beretning af 2. december 1963,

er af den opfattelse, at det af Republikken Sydafrikas regering afgivne og i nævnte beretning gengivne svar på generalsekretærens skrivelse viser, at Sydafrika hårdnakket fastholder sin vægring ved at samarbejde med De Forenede Nationer med hensyn til Sydvestafrika,

endvidere er af den opfattelse, at den i Sydvestafrika herskende tilstand udgør en trussel mod international fred og sikkerhed,

1. *fordømmer* Republikken Sydafrikas regerings vægring ved at samarbejde med De Forenede Nationer med hensyn til gennemførelse af erklæringen om tilståelse af uafhængighed til koloniområder og deres befolkninger og dens undladelse af at efterkomme generalforsamlingens resolutioner med hensyn til Sydvestafrika,

2. *anmoder* sikkerhedsrådet om at behandle den i Sydvestafrika herskende kritiske tilstand.“

Guineas repræsentant udtalte, at visse delegationer under tidligere debatter vedrørende Sydvestafrika havde været så optimistiske, at de havde regnet med den sydafrikanske regerings velvilje og havde stølet på deres gode forbindelser med denne regering. De afroasiatiske delegerede havde derimod givet udtryk for, at man ikke kunne vente sig noget fra en regering, som havde sat sig uden for det internationale samfund.

Fra de nordiske og øvrige vestlige landes side måtte man navnlig nære betænkelighed ved sidste præambulære paragraf med dens fra pagtens kapitel VII hentede udtryk. Anmodningen i operative § 2 om indkaldelse af sikkerhedsrådet, før den internationale

¹⁾ Den 13. november blev der endvidere enstemmigt vedtaget en resolution om fortsættelse af det ved resolution 1705 (XVI) etablerede uddannelses- og træningsprogram for sydvestafrikanere.